

‘Ik hield altijd DE SCHIJN OP dat ik goed kon rondkomen’

Wil jij meehelpen kinderen een onvergetelijke verjaardag te geven als er thuis geen geld voor is? PostNL en Stichting Jarige Job werken samen om dit mogelijk te maken. Tussen 1 en 31 januari kun je één (of twee, drie...) cadeautjes gratis verzenden met PostNL en die worden dan afgeleverd bij Stichting Jarige Job. Ga voor meer info en voor je gratis verzendlabel naar postnl.nl/mooigebaar.

Cheryl (35) is gescheiden en moeder van een dochter (8) en twee zoons (6 en 5). Door een val in haar inkomen kan ze de eindjes niet meer aan elkaar knopen.

“Sinds drie jaar ben ik gescheiden, mijn ex en ik hebben co-ouderschap. Een aantal vaste dagen zijn de kinderen bij hun vader. We zijn flexibel naar elkaar toe. Mocht een van ons iets hebben, dan proberen we het samen op te lossen en gaan de kinderen een dagje eerder of later naar de ander. Natuurlijk hakt een scheiding er altijd in, dus het was best een zware tijd. Een huis opnieuw inrichten, klusjes doen, op verschillende vlakken je draai weer vinden. Na acht jaar samen weer alles alleen doen in plaats van de taken en de aandacht voor de kinderen verdelen. Ik werkte destijds in de schoonmaak, maar helaas kreeg ik een burn-out. Van nature ben ik geen stilzitter, daarom ging ik altijd maar door. Ik stond te weinig stil bij alles wat er was gebeurd. Checkte niet hoe ik me echt voelde en vroeg mezelf niet af waar ik zelf behoefte aan had. En ja, dan klap je op een bepaald moment tegen die spreekwoordelijke muur. Mijn contract werd niet verlengd en ik belandde in de ziektewet.”

Vrije val

“In 2021 bracht ik een boek uit: *Wat pesten met je kan doen*. Ik gaf gastlessen op scholen en lezingen over het onderwerp en besloot daarnaast coach- en trainingsopleidingen te gaan volgen. Met steun van het UWV probeerde ik mijn eigen coachingbedrijf

op te zetten en onlangs ben ik met een BBL opleiding tot pedagogisch medewerker begonnen. Dat is een goede voorbereiding op mijn toekomst, dacht ik. Ik wilde niet op één paard wedden en op deze manier zou ik mezelf altijd kunnen bedruipen.

Maar toen rond de zomervakantie mijn ziektewet overging in de WW, raakte mijn inkomen in een flinke vrije val. Ik werkte voorheen op basis van een 22 urencontract, waarmee ik zo rond de 1.100 tot 1.200 euro per maand verdiende. Dat was ineens nog maar zeventig procent van mijn laatstverdiende salaris. Maar ik had nog geen structureel inkomen vanuit mijn eigen bedrijf. Er stonden wel workshops en trajecten op de planning, maar om daar echt van rond te kunnen komen, moest mijn agenda meer gevuld worden. Mijn financiële situatie bezorgde me

'Ik schaamde me dood toen ik voor het eerst naar de voedselbank ging'

een hoop stress en slapeloze nachten. Ik was nog niet hersteld van mijn burn-out en de paar kleine spaarpotjes die ik had, raakten al snel leeg omdat ik steeds vaker het ene gat met het

andere moest dichten. Ik moest steeds vaker zeggen dat ik niet overal meer geld voor had en vond het verschrikkelijk dat ik mijn kinderen niet meer alles kon geven. Geen sport, geen verjaardagsfeestjes of sinterklaascadeaus. Er moest echt iets gebeuren.”

Met de billen bloot

“Hulp vragen voelde aanvankelijk ongemakkelijk. In mijn netwerk had ik altijd de schijn opgehouden dat ik goed kon rondkomen en nu moest ik met de billen bloot. Ik schaamde me dood toen ik voor het eerst naar de voedselbank ging, maar inmiddels probeer ik daar anders naar te kijken. Me te realiseren dat er mensen zijn die zich vrijwillig inzetten om anderen te helpen, waardoor ik oprecht dankbaarheid

‘Op deze manier krijgen mijn kinderen er zo min mogelijk van mee dat ik financieel krap zit’

kan ervaren. Daardoor kon ik me langzaam ook meer openstellen naar de mensen om me heen. Hoe vaker ik over mijn situatie praatte, hoe makkelijker het me afging. Daarnaast merkte ik dat mensen positiever en minder veroordelend reageerden dan ik had gedacht. Nog steeds ben ik heel

blij met alle hulp, ook met die van Stichting Jarige Job, die ervoor zorgt dat kinderen uit gezinnen die in financieel zwaar weer zitten hun verjaardag kunnen vieren. Dat deze stichting er is, maakt zo veel verschil. Hulp accepteren is niet altijd makkelijk

geweest, maar op deze manier krijgen mijn kinderen er zo min mogelijk van mee dat ik financieel krap zit en blijven hun verjaardagen speciaal. Een van mijn zoontjes is aan het eind van deze maand jarig en ik heb nu een box gekregen met cadeautjes, versiering,

Dit verhaal op flair.nl
maakte deze week...

DE TONGEN LOS

DE TONGEN LOS KOPP_MIAMO M15TT

INTR_
INTR_CURS

'Ik zit niet in deze situatie doordat ik onverstandige keuzes heb gemaakt'

kaarsjes, bordjes, cakemix met glazuur, limonade, slagroom, uitdeelzakjes met snoep voor op school en chocolaatjes voor de juffen. Dat maakt voor ons nu het verschil tussen wel of geen verjaardag kunnen vieren. En door 'Meedoen', een project van de gemeente, kunnen we zelfs naar Monkeytown voor een echt kinderfeestje.

Hoewel ik inmiddels wel meer open ben over mijn situatie, vind ik het soms nog wel lastig om die met vrienden te blijven delen. Ook mijn ex vond de situatie in het begin erg moeilijk. Het voelde voor hem als falen dat de moeder van zijn kinderen bij de voedselbank loopt en bij stichtingen moet aankloppen voor hulp. Hij probeert wel te helpen door wat vaker voor de kinderen te koken, maar ook hij heeft niet de financiële ruimte om de val in mijn inkomen op te vangen. Daarnaast wil ik graag onafhankelijk zijn van anderen.

Ergens snap ik zijn schaamte wel. Ook ik probeer het woord 'voedselbank' nog steeds te vermijden en zeg tegen mijn kinderen altijd dat ik 'even boodschappen ga halen'. Het is toch

een soort stempel, al wil ik die schaamte nu juist doorbreken door dit interview te geven. Door te laten zien dat ik een normaal mens ben, dat door een aantal tegenslagen in deze situatie terecht is gekomen. Ik zit niet in deze situatie doordat ik onverstandige keuzes heb gemaakt in mijn leven. Na een burn-out duurt het nu eenmaal even voor je weer op krachten bent. Wat mij is overkomen, kan iedereen overkomen."

Er is hulp

"Ik ben heel blij dat ik gebruik kan maken van hulp zoals Stichting Jarige Job, de voedselbank en gemeentelijke projecten zoals 'Meedoen', maar ik hoop ook dat het straks niet meer nodig is, waardoor er weer ruimte komt voor een ander. Ik vind dat ook anderen moeten weten dat er hulp beschikbaar is en dat je echt open kunt zijn over je situatie. Je moet alleen wel de moed hebben om hulp te vragen.

Ik heb gemerkt dat wanneer jij je kwetsbaar durft op te stellen, een ander dat ook makkelijker doet." ■

tekst: Vivienne Groenewoud | fotografie: privébeeld

TKOP

TKSX_
Cursief
TKSX_CURVE

TKST_
Cursief
TKST_CURVE